

UFO-Nyt nr. 1, 2006, er netop udkommet med en lang række spændende artikler, bl.a.:

- Erich von Dänikens klippefaste bevis. I Erich von Dänikens bøger vises et hulemaleri med et svævende objekt på himlen og en astronaut nedenunder. En fortidig besøgende fra det ydre rum? Hvor godt er dette „bevis“?
- Anden og sidste del af artiklen »Mysteriet om den forsvundne X-15 pilot«.
- Første del af en større artikel om Apolloastronauten, som siger, at der styrtede et fremmed rumskib ned ved Roswell. Læs hans udtalelser om andre astronautkolleger og personlige kommentarer til påstanden om, at månelandingerne aldrig fandt sted.

I denne udgave af UFO-Mail bringer vi tre smagsprøver fra det nye nummer af UFO-Nyt.

Bornholmer-trekanten

Af Lars Thomas

De fleste mennesker har hørt historierne om Bermudatrekanten, det mystiske område i Atlanterhavet, hvor skibe og fly forsvinder sporløst, hvor tiden tilsyneladende kan slå knuder på sig selv, hvor radioer bryder sammen for et godt ord, og hvor elektriske apparater og kompasser opfører sig underligt. Det er først og fremmest den amerikanske forfatter Charles Berlitz' fortjeneste, at Bermudatrekanten er blevet så kendt, og selvom senere undersøgelser har vist, at de fleste af de dramatiske historier fra området mere skyldes Berlitz' fantasi end virkelige hændelser, er det blevet en af nutidens mest uopslidelige myter.

Men Bermudatrekanten er ikke det eneste område af sin art i verden. Der findes et tilsvarende bornholmsk område. Det dækker den nordvestlige del af øen og et pænt stykke af havet ud for. Tingene er ikke så dramatiske her, og det hører absolut til sjældenhederne, at fly eller skibe forsvinder sporløst, men der er ingen tvivl om, at tingene ikke er helt normale. For det første går der nemt kludder i kompasser heromkring. Det er et reelt fænomen, som formentlig skyldes de store klippemasser, der er blottet i blandt andet Hammerknuden. De virker som en magnet, der forstyrrer kompasserne.

Bornholmertrekanten ser dog også ud til at være det, man i ufokredse kalder for et vinduesområde, det vil sige et område med usædvanlig mange iagttagelser af ufoer og lysfænomener. Her har mange mennesker set mærkelige ting på himlen.

Nogle af historierne er meget dramatiske. I 1988 skulle en tysk turist således have set et flyvende tallerkenformet fartøj flyve ud fra Hammerknuden gennem en stor åbning, der pludselig viste sig i klippevæggen, og året efter mente to hollandske lystsejlere at have set et tilsvarende fartøj flyve lodret op af havet en kilometers vej nordvest for Hammerknuden og fortsætte lodret op i luften, indtil de tabte det af syne.

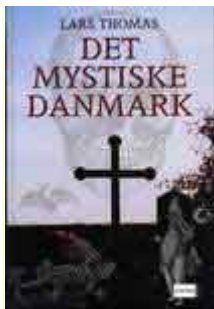

Hammerknudens massive granitmasser skaber kludder i kompasserne, men virker åbenbart også tiltrækkende på besøgende fra andre verdener.

Foto: Lars Thomas

Andre fortæller historier om mystiske lys, der udfører besynderlige manøvrer på nattehimlen, og der er sågar mennesker, som fortæller, at de har set lysende kugler stige op fra sprækker i granitten. Der har i øvrigt i flere år huseret en historie om, at såvel fyrmesteren på Store Fyr som andre repræsentanter for øvrigheden naturligvis har kendskab til de mærkelige fænomener, men fra øverste sted har fået besked på, at tingene ikke må bekræftes eller bare anerkendes officielt.

Som man kunne forvente af et sted med tæt kontakt og glimrende udsigt til havet, er der også set uso'er, altså uidentificerede svømmende eller sejlene objekter. Nogle vil måske kunne huske de mystiske ubåde, der for år tilbage huserede i den svenske skærgård. Nogle af dem er måske nået til bornholmske farvande, men de har i så tilfælde ikke opført sig særligt diskret. I 1988 så en svensk fuglekigger, der holdt påskeferie på Bornholm, et mærkeligt ubådslignende fartøj sejle forbi Lille Fyr med meget stor hastighed. Det lå meget lavt i vandet, men bevægede sig alligevel med rasende fart. Det mærkeligste var dog, at selvom iagttagelsen blev gjort ved højlys dag, var fartøjet alligevel forsynet med at par lygter eller lyskastere, der var så kraftige, at svenskeren måtte knibe øjnene sammen, da de ramte ham, selvom fartøjet, så vidt han kunne se, var mellem en halv og en hel kilometer væk fra kysten på det pågældende tidspunkt. Det er naturligvis svært at bedømme størrelser på den afstand, men den svenske turist anslog alligevel fartøjet til at være mindst 100 meter langt.

Nogle af de bedste udsigtspunkter for de uforklarlige fænomener skulle være den vestlige del af Hammerknuden lige nord for Hammerhavnen, området omkring Store Fyr på den højeste del af området, og endelig Lille Fyr mod nord.

»Bornholmer-trekanten« er et uddrag fra bogen »Det mystiske Danmark« skrevet af Lars Thomas og udgivet af Aschehoug.

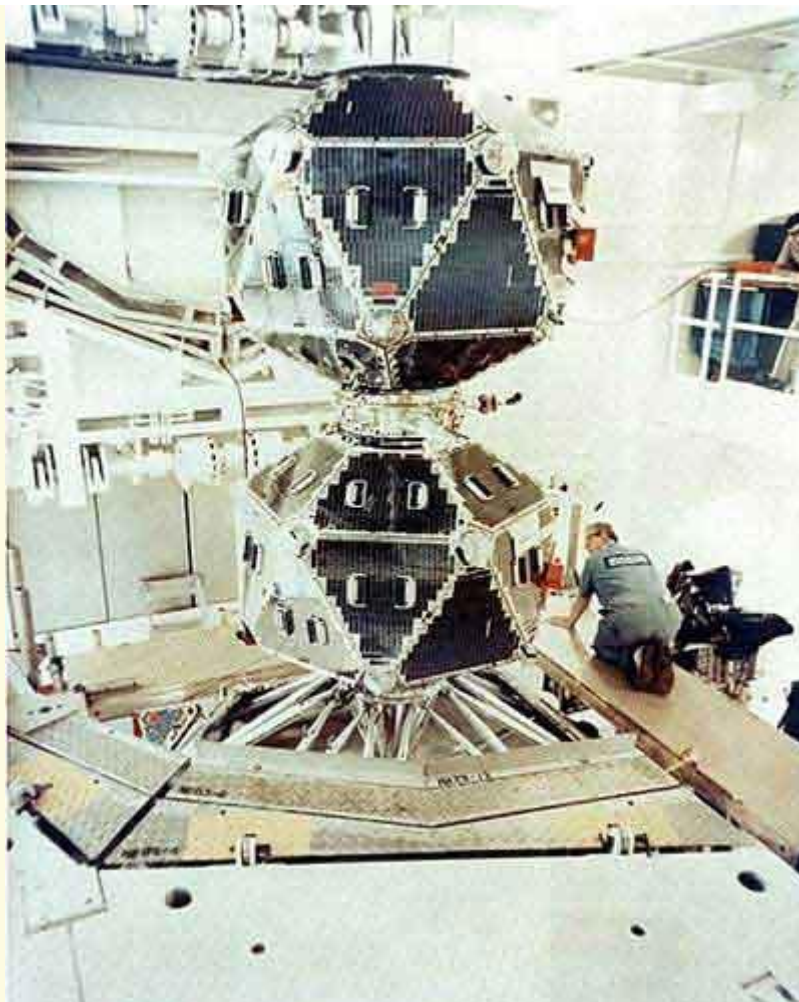
Et univers af tilintetgørelse?

Det er en tilsyneladende normal torsdag. Men for 211 år siden gik en stjerne, 211 lysår borte, med en masse på cirka 20 gange Solens, ind i sit slutstadium. Derved afgav den et såkaldt „gamma-burst“ eller „gamma-glimt“. Denne impuls rammer nu den østlige del af Jordkloden. De mennesker, der kigger opad, vil måske nå at se, hvorledes himlen farves grøn. Brøkdele af et sekund senere er alt levende i det fri tilintetgjort. I de næste 10 sekunder udsættes hver eneste kvadratcentimeter af den østlige halvkugle for temperaturer, der normalt kun forbindes med atomvåben. Da impulsen har passeret, er den østlige halvkugle en glødende, livløs ørken af smeltet sten. På den vestlige halvkugle har livet endnu en kort frist, inden chokbølger med overlydsfart når frem fra den østlige del af kloden. Derefter følger dødelig stråling fra Solen, fordi ozonlaget er blevet flået af Jorden.

Af Peder Schultz

Ovenstående er en realistisk beskrivelse af, hvad der ville ske, hvis Jorden blev ramt af et gamma-glimt fra en stjerne i Mælkevejen.

Opdagelsen af gamma-glimtene går tilbage til opsendelsen af den amerikanske Vela-satellit i 1967. Det primære formål med Vela-satellitten var at undersøge, om Sovjetunionen foretog hemmelige atomtest i verdensrummet. Kort efter opsendelsen opfangede Vela-satellitten da også impulser af gamma-stråling, som i teorien kunne stamme fra atombomber. Men beregninger viste

Vela 5A/B satellitten før opsendelsen.

Foto: Los Alamos National Laboratory

hurtigt, at glimtene ikke havde deres kilde i nærheden af Jorden. Man skønnede i første omgang, at de måtte stamme fra udkanten af Solsystemet - og dermed var Sovjetiske våbentests udelukket.

Men det vakte naturligvis astronomernes interesse, hvad der var kilden til disse gamma-glimt. Der blev derfor opsendt flere satellitter med det formål at studere gamma-glimt, herunder Compton Gamma-Ray Observatory i 1991. Satellitterne gav en mængde informationer, som i høj grad overraskede forskerne. For det første stod det klart, at gamma-glimtene ikke kom fra udkanten af Solsystemet, men havde deres oprindelse væsentligt længere borte. I første omgang antog man derfor, at de kom fra andre stjerner i Mælkevejen. Men også denne antagelse viste sig at være forkert. Gamma-glimtene kom fra andre galakser! De gamma-glimt, man registrerede, havde altså rejst millioner af lysår igennem Universet. Og det stod dermed klart, at gamma-udladningerne måtte stamme fra eksplosioner af umådelig styrke - de voldsomste eksplosioner siden Big Bang. Man beregnede, at hvis menneskeheden skulle fremkalde et gamma-glimt af denne styrke, ville det kræve en atombombe større end hele Solsystemet.

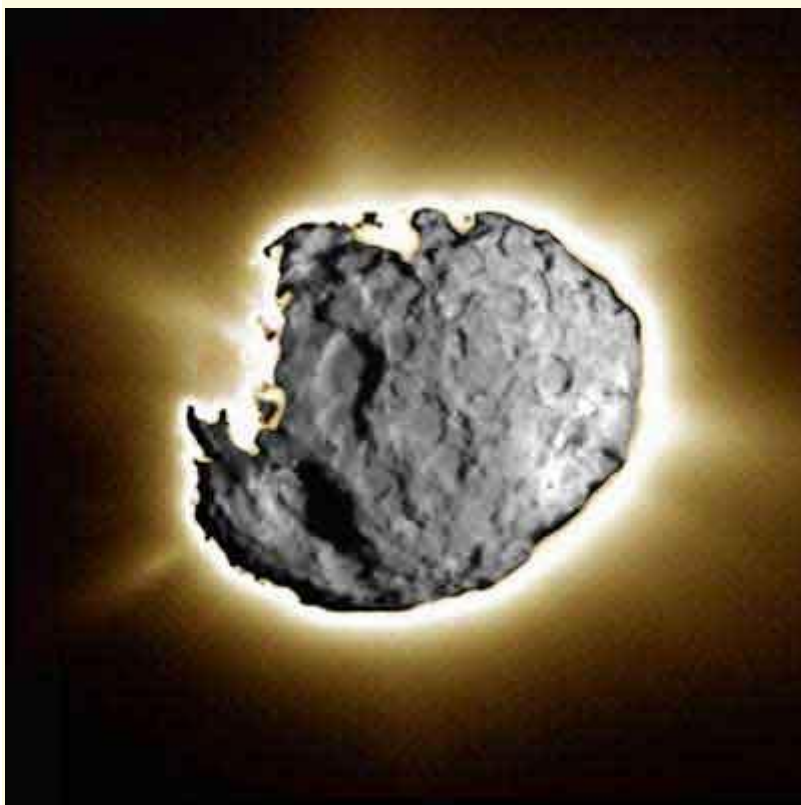
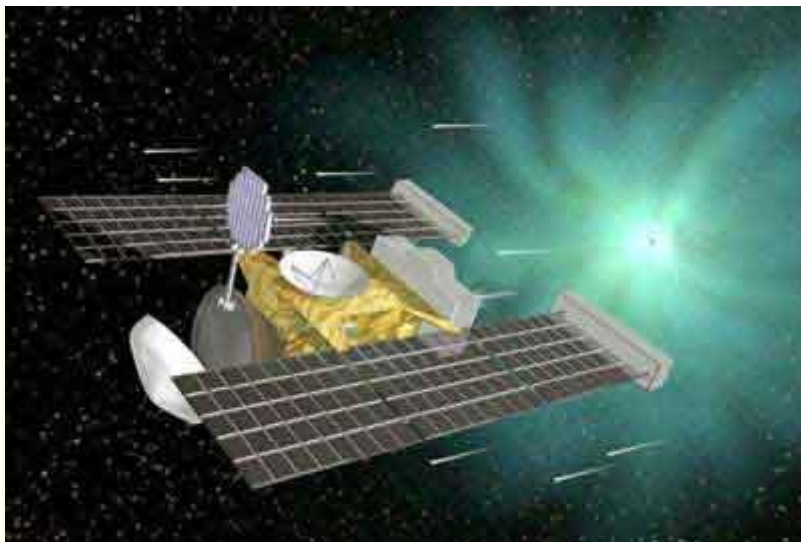
Compton Gamma Ray Observatory

Compton Gamma Ray Observatory var det andet i rækken af NASA's Great Observatories. Compton var med sine 17 tons den hidtil største astrofysiske last, da den blev opsendt den 5. april 1991 om bord på rumfærgen Atlantis. Compton endte sin mission ved at brænde op som planlagt i Jordens atmosfære den 4. juni 2000. Compton sporede mere end 2.600 gamma-glimt og overbeviste astronomerne om, at gamma-glimt foregår overalt i Universet. Compton opdagede hundredvis af kilder til gamma-stråling. Den sporede gamma-stråling fra sorte huller, eksploderende stjerner og fra vores egen stjerne, Solen. Data fra Compton har givet astronomer værdifulde oplysninger om, hvordan sorte huller kan udløse massive strømme af røntgen-stråler og gamma-stråler med hastigheder nær lysets. Flere end 100 astronomer brugte hvert år Compton Gamma Ray Observatory til at indsamle data, hvilket har resulteret i mere end 2.000 videnskabelige artikler.

Flere forskere har forsøgt at udtænke et scenario for oprindelsen af gamma-glimt. De fleste forskere hælder i dag til en af to teorier.

Den første teori omhandler de processer, der finder sted, når meget store stjerner går ind i slutfasen af deres eksistens. Stjernen vil svulme voldsomt op, og derpå vil følge en gigantisk eksplosion, hvor det yderste af stjernen sprænges bort og slynges ud i verdensrummet. Den resterende kerne af stjernen vil derpå kollapse til et sort hul. Som bekendt besidder et sort hul en gravitationsstyrke, der overgår alt andet i Universet. Denne tyngdekraft indvirker på den enorme masse af materie, som blev sprængt bort fra stjernen, inden den kollapsede. I teorien skulle det betyde, at denne masse vil begynde at rotere omkring det sorte hul. Rotationshastigheden øges konstant, indtil den nærmer sig lysets hastighed. Når dette sker, vil den enorme mængde materie omdannes til energi på meget kort tid, og det fører til en gigantisk eksplosion. I en atombombe er det kun få kg materie, som omsættes til energi i eksplosionen. Men her er der tale om en masse, mange gange Solens, og dette kunne være kilden til et gamma-glimt.

Den anden teori om gamma-glimtenes oprindelse peger på neutronstjerner. De har mange egenskaber, der adskiller dem fra stjerner, som vores sol. En af egenskaberne er, at neutronstjerner har en „kritisk masse“ - hvilket betyder, at der er en definitiv grænse for, hvor store de kan blive uden at blive ustabile. Men hvis man nu antager, at to neutronstjerner, som begge er tæt på den kritiske masse, kolliderer, vil der opstå en ekstrem ustabil masse. En umådelig mængde materie omdannes på kort tid til energi og ender i en kolossal eksplosion.

Dette billede af kometen Wild 2 er lavet ved at sammensætte en lang række fotos taget af et kamera om bord på Stardust rumsonden den 2. januar 2004, da Stardust passerede kometen. Wild 2 har en diameter på omkring 5 km.

Tegning og foto: NASA

Uanset, hvilken af de to teorier om gamma-glimtenes oprindelse der er den rigtige, så kommer man ikke uden om, at eksistensen af gamma-glimtene har meget stor betydning for spørgsmålet om Panspermia-teorien. Ifølge denne teori er liv i form af bakterier eller bakterie-lignende organismer almindeligt forekommende. Teorien er egentlig ret gammel, men blev i lang tid ikke taget alvorligt. Dette har ændret sig meget i de seneste år. Således har NASA opsendt Stardust-satellitten med det formål at flyve igennem støvskyen fra kometen Wild 2. Formålet var bl.a. at undersøge, om støvet indeholdt bakteriesporer. Da kometer er nogen af de ældste objekter i Universet, vil eksistensen af mikroorganismer i dem i høj grad underbygge Panspermia-teorien.

Man ved nu, at livet på Jorden opstod stort set, så snart betingelserne for liv var til stede. At livet skulle være opstået på Jorden, modsiges af ren statistik. I teorien burde naturen have brugt adskillige hundrede millioner af år på at eksperimentere med kemiske forbindelser, inden

noget så komplekst som liv ved et tilfælde er opstået. Meget tyder altså på, at livet kom til Jorden som mikroorganismer.

Mange vil måske have svært ved at forstå, hvordan bakterier skulle kunne overleve den lange rejse igennem rummet. Men bakterier er både en særdeles hårdfør livsform, og bakterier er i teorien udødelige, da de ikke kan dø af alderdom. Forskere bliver konstant overrasket over bakteriers evne til at overleve stort set overalt. Man har således fundet en bakterie, der kan leve og formere sig ved en temperatur på 130 grader celsius.

En af grundene til, at bakterier ville kunne overleve i verdensrummet, er deres evne til at danne sporer. Når en bakterie opfatter, at den er i et fjendtligt miljø, vil den danne en hård skal og gå i koma. I den form kan den eksistere meget længe, indtil den sanser, at den er i et miljø, hvor den kan formere sig. Så opløser den skallen og bliver igen aktiv. Den ovennævnte bakterie vil danne sporer allerede ved 85 grader celsius.

Når man sammenholder Panspermia-teorien med den kendsgerning, at vi nu ved, at planeter ikke er noget enestående, men synes at forekomme jævnt fordelt i Universet - så burde der i teorien eksistere mange planeter med liv. Hvis livet findes i de ældste objekter i Universet, burde bakterier også være almindelige over store dele af Universet. Dette er måske blevet bekræftet af spektralanalyser af skyer af kosmisk støv, som antyder, at meget af dette støv indeholder en stor mængde af små hule partikler. Dette kan meget vel være bakteriesporer, hvor bakterien omgivet af en hård skal - målt på så stor afstand - kan fremstå som værende en hul skal. I teorien burde en stor del af de eksisterende planeter dermed blive udsat for en regulær regn af mikroorganismer fra rummet.

Jorden modtager dagligt omkring 100 tons materiale fra rummet. Noget af det i form af meteoriter, men det meste i form af kosmisk støv. NASA har ved hjælp af meget højtflyvende balloner forsøgt at indsamle prøver af dette støv, inden det blev blandet med støv fra Jorden. I nogle af disse prøver fandt man faktisk bakteriesporer. Men da NASA altid er meget konservativ i sådanne sager, har man ikke officielt erklæret, at ET er landet på Jorden i form af bakterier. En af grundene kan være, at man har fundet svampesporer i den øvre atmosfære. De er med sikkerhed af jordisk oprindelse, så de viser, at organisk materiale kan blive ført op i stor højde ved naturlige processer.

Alt i alt burde der altså være stor sandsynlighed for liv på andre planeter. Men det er her, at gamma-glimtene kommer ind som en meget vigtig faktor - måske den vigtigste faktor for teorien om ikke-jordisk liv.

Man har indtil nu registreret cirka 2.000 gamma-glimt. Og det er svært at overdrive, hvor ødelæggende blot et enkelt af disse gamma-glimt kan være. Et gamma-glimt kunne i teorien tilintetgøre stort set alt liv, der måtte være i en galakse. Dertil kommer en uheldig statistisk faktor. Der vil være størst sandsynlighed for at finde planeter med liv dér, hvor koncentrationen af stjerner er størst. Men uheldigvis er der også størst risiko for et gamma-glimt dér, hvor stjernekoncentrationen er størst. Så selv hvis vi antager, at liv er forholdsvis sjældent i Universet, så kan et enkelt gamma-glimt betyde tilintetgørelsen af livet på titusinder af planeter. Selv de mest hårdføre bakteriesporer vil bukke under for disse massive energiudladninger.

Man kunne således fristes til at sige, at det nærmest synes, som om Universet søger at sterilisere sig selv for eventuelt liv.

Det eneste positive ved disse gamma-glimt er, at de vil gøre det muligt for astronomer at opdage objekter, som under andre forhold ville være umulige at observere. Et gamma-glimt, der kommer fra en galakse mange millioner lysår borte, vil virke som en slags „kosmisk blitzpære“, der gør mange objekter mellem Jorden og gamma-glimtets oprindelse synlige. Så gamma-glimtene kan altså bidrage til større forståelse af Universet, så længe de blot ikke optræder i vores galakse.

„Rumskibene“ i hverdagen

Af Ole Henningsen

Ufoer i form af „rumskibe“ har for længst befolket vores „hverdagsrum“. Bed et barn i skolen om at tegne et rumskib, og man får ret så kendte former af „flyvende tallerkener“ frem mellem de mange stjerner og planeter i rummet. Eller se dig om i din hverdag og læg mærke til, hvor ofte du støder på ordet ufo eller illustrationer med „små grønne“ og deres „rumskibe“.

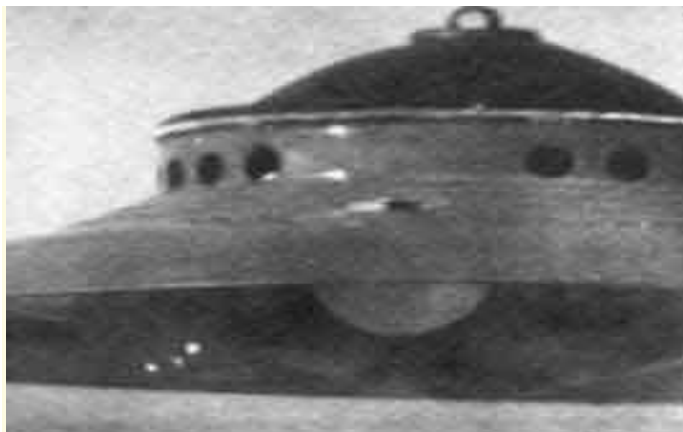

Det var en helt anden form for gavlmalier, man stødte på i halvtresserne og tresserne. I dag er det ikke usædvanligt at støde på en udsmykning som denne fra Nakskov. Den blev lavet af nogle unge mennesker for et par år siden, men er nu overmalet med en reklame for et lokalt tømrerfirma.

Foto: Ole Henningsen

George Adamskis påvirkning

Min egen beskæftigelse med ufo-fænomenerne gennem mere end 45 år - lige siden den slags fænomener konsekvent i medierne blev betegnet som „flyvende tallerkener“ - gør sig helt åbenbart gældende i min nuværende dagligdag. Naturligvis er der ikke tvivl om, at „de flyvende tallerkener“ i denne udformning har sin oprindelse i amerikaneren George Adamskis fotografier af „rumskibe“. Ja, han veg ikke tilbage fra at kalde dem rekognosceringsfartøjer fra Venus. Hvorfra George Adamski så igen har haft sin „form“ fra, eller hvordan de er fremstillet, ja, det er en helt anden sag. Men flere af de gamle SciFi-helte har jo nok ikke levet helt forgæves.

To af George Adamskis rumskibsfotos fra begyndelsen af 1950'erne.

Jeg - og sikkert mange andre ældre ufo-interesserede - ligger nok under for en speciel opmærksomhed over for denne type af „gammelkendte former“ i omgivelserne. Men kig selv efter i din hverdag, og du vil opdage, at „rumskibene“ er overalt.

Midt i tresserne blev denne ufolampe fremstillet af et af medlemmerne af en københavnsk ufogruppe i Danmark i en halv snes eksemplarer kraftigt inspireret af Adamskis fotografier.

Foto: Preben Larsen

Oplysningstiden?

(c) 2004 by Allen B. Ury

Der kan såmænd nu igen købes ufo-modeller af Adamski-typen på internettet. Selv på frimærker har Adamskis på tallerken fundet vej.

Lego med på vognen

Naturligvis har LEGO® været med på rumskibsideen gennem en lang årrække.

Fjernstyret ufo-flyver

Fotos: Ole Henningsen/SUFOI Picture Library

En lille fjernstyret „ufo-model“ letter fra sin startplatform og går i luften. Men den larmer med sin propel og har kun kort rækkevidde. Man vil altså ikke se seriøse observationsberetninger af denne type „ufo“, der for et års tid siden kunne købes hos butikskæden Fakta.

Leonardos ufo-kampvogn

På en afslappet familieferie i byen Vinci i Toscanaområdet finder man på Leonardo da Vincis museet en masse spændende tegninger og modeller. En af Leonardos tegninger ligner på afstand pludselig noget i retning af en af de gamle „flyvende tallerkener“ fra halvtresserne. Men viser sig i virkeligheden hurtigt at være et udkast til, hvad der måske kunne være blevet en af datidens moderne kampvogne.

Og indrømmet: Jeg var nødt til at have en lille model med hjem til vindueskarmen.

Model af „kampvogn“ fremstillet med baggrund i Leonardo da Vincis tegninger

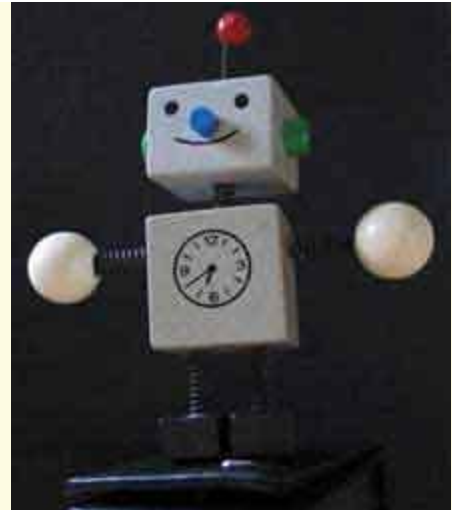
Foto: Ole Henningsen

Gave-ufoer

Når man er kendt af familie og omgangskreds som inkarneret ufointeresseret, kan det ikke undgå at påvirke gavevalget ved visse lejligheder.

Kolleger har således gennem tiden begavet mig med fx ufobyggesæt fra LEGO og sågar en oppustelig alien forsynet med en ufo(r)stælig hilsen til lejligheden.

Der er langt fra denne 40 år gamle robotrummand og til vore dages alienfigurer.

Ole Henningsen (th.!) med gave-alien.

Eller var det noget med en foto/beskedholder for ufo-fans?

Aliens og andre nisser

Alienfigurer findes i alle lande - her fotograferet i Tjekkiet i en landevejsbod sammen med andre traditionelle, eller utraditionelle, havefigurer og havenisser. Og nu med lys i kuplen!

Foto: Ole Henningsen

En alien optræder også på denne ufo-flyver - heliumballon - fotograferet i Tjekkiet.

Fotos: Ole Henningsen

Sejlende rumskib og andre „sommerhuse“

Det kribler og er nødvendigt at finde fotoapparatet frem, når man tilfældigvis passerer sådan et „rumskib“ i en marina ved Hundige Strand. Det bringer næsten minder frem om Simon Spies' navnkundige Villa Fjolle i skærgården i Sverige.

Foto: Ole Henningsen

Går man en tur på internettet dukker der adskillige spøjse amerikanske ufo-huse op.

Dette sommerhus“

„UFO-blev

fotograferet den 5. maj 1974 i skoven mellem Mølen og Nevlunghavn i Norge.

Foto: Rigmor Kalvik/SUFOI Picture Library

Ufoer - døgnet rundt

Kommer man i Blekingegade på Amager forbi denne døgnkiosk, så kan man gøre mange af sine indkøb. Men ufoer kan du dog ikke købe. I kiosken fortæller man, at man beholdt navnet fra den forrige ejer, og det har man ikke umiddelbart tænkt sig at lave om på.

Foto: Ole Henningsen

Spis på den flyvende tallerken

Og naturligvis reklamerer, man ikke med take-away men med „Flyaway“, der udgør en stor del af restaurantens omsætning.

På restauranten »Frede's Flyvende Tallerken« på Østbanetorvet i Århus er man på det nærmeste verdensmestre i at servere lækre sandwiches og mange andre delikate retter. Og det yderst originale navn fortæller måske noget om med hvilken fart, dette kan ske.

Foto: Ole Henningsen

Rumskibsfoto fra Aalborg

At jeg ikke er alene om „at se rumskibe overalt“ viser sig også i nogle af de fotos, som med mellemrum modtages af SUFOI til nærmere undersøgelse. For et år siden modtog vi således et foto taget af en kvinde i udkanten af Ålborg i januar 2004. Hun syntes, at der var noget mystisk i baggrunden på hendes foto. Problemet var blot, at der ingenting var, når hun kiggede ud i sin vinterlige have.

Mellem træerne i baggrunden over hækkene ses noget, der kunne have en vis lighed med en af de gamle „tallerkenmodeller“.

Foto: J.C., Aalborg

I en kraftig udsnitsforstørrelse forsvinder „rumskibet med den hvælvede kuppel“, og tilbage bliver kun en kombination af aftegningen af en bro og et hustag.

Foto: J.C., Aalborg

Fotografen blev rådet til at gå ud på samme sted og tage fotos af baggrunden, medens hun bevægede sig fra den ene side over til den anden af haven.

Efter disse kontrolfotos var det helt åbenbart at det fotograferede var en kombination af ly og skyggevirkning på en bro og et hustag på lang afstand.

Send os dine fotos af „rumskibe“

„Rumskibene“ findes efterhånden overalt, og eksemplerne i denne artikel var kun nogle ganske få udvalgte. Skulle du i din hverdag falde over nogle helt specielle, spændende eller besynderlige af slagsen, så send foto og lidt forklarende tekst til redaktionen.

Rumvæsen på glas

Da Barney Broom gik i gang med at reparere sit sommerhus, som han havde købt 8 måneder tidligere, havde han ikke forventet at blive mødt af et par sorte, stirrende øjne i et uklart syltetøjsglas!

Af Kim Møller Hansen

Det 30 cm høje baby-rumvæsen blev fundet på et pulterkammer af Barney Broom, en 54-årig filmmanuskriptforfatter. Skabningen, der ligger i en „ildelugtende“ væske, har et amerikansk serienummer malet på sin firetåede fod - og ligner mest af alt en gråmalet lerfigur.

Da Barney Broom fandt den lille alien, var syltetøjsglasset viklet ind i et gammelt nummer af »Daily Mirror« fra oktober 1947. Glasset var gemt af vejen på pulterkammeret sammen med bundter af gamle aviser.

„Før jeg købte huset, boede her en gammel pebermø. Og jeg tror ikke, at nogen har været oppe på pulterkammeret i årevis. Jeg er ikke en af de der skøre, som tror, at det er en alien, men det er da en sjov ting at finde på sit loft“, siger Barney Broom til »The Guardian«.

Syltetøjsglasset pakket ind i Daily Mirror fra 1947.

Nogle mener, at tingesten er lagt på loftet af en amerikansk soldat, som har arbejdet på en nærliggende amerikansk flyvebase. Brooms sommerhus ligger i Gunthorpe i det nordlige Norfolk ikke langt fra to store amerikanske flyvebaser, RAF Lakenheath og RAF Mildenhall. Der bor mange amerikanske soldater i dette område.

Broom fortalte straks Sci Fi Channel om sit fund. Måske ikke det oplagte førstevalg for en sådan sensationel opdagelse!

Tv-kanalen har talt med professor Adam Roberts på Royal Holloway College i London. Han er ekspert i science fiction-litteratur og har set nærmere på den lille skabning.

„Det er selvfølgelig lettest at afvise det hele som svindel“, siger professor Roberts. *„Men det faktum, at genstanden er fundet nær en amerikansk flyvebase, tyder på, at der kan være en forbindelse til militæret“.*

En talsmand for det amerikanske flyvevåben siger, at flyvevåbnet aldrig har fremstillet sådanne modeller af aliens, at figuren ikke er myndighedernes, og at serienummeret kunne tyde på, at genstanden er blevet katalogiseret af et museum. **„Det er et svindelnummer“,** siger talsmanden fra det amerikanske flyvevåben.

Barney Broom med det mystiske syltetøjsglas.

Et styk klumpfod med serienummer!

Professor Roberts indrømmer, at der kan være tale om en filmrekvisit fra 1960'erne, men tilføjer, at han ikke er overrasket over talsmandens benægtelser: *„Det er det amerikanske flyvevåbens politik. De benægter møder med rumvæsner. Det er sandsynligt, at flyvevåbnet opdigter historier, som skal dække over mere skumle aktiviteter“.*

Sci Fi Channel vil bringe nyt om undersøgelserne af den lille alien på deres hjemmeside. Barney Broom vil, når skabningen er blevet undersøgt nærmere, sætte syltetøjsglas med indhold op på kaminhylden i sommerhuset.

Historien dukkede først op i »The Guardian« den 6. februar 2006. Dagen efter fulgte BBC News op på historien og gengav på tv-stationens hjemmeside en lang række fotos af syltetøjsglasset med indhold. Artiklen fik mange læsere til at reagere. Simon Cursitor i London skriver:

„Hvis ikke jeg husker helt galt, kunne man for 8-10 år siden gennem et science fiction-blad købe sådanne ting. Et speciel effects-firma i USA havde en overskudsproduktion, og de tilbød endda at sende disse aliens i et glas med ,formaldehyd'. Måske har nogen prøvet at gøre noget tilsvarende i Storbritannien og tilføjet detaljen med avisen.“

Debatten om denne historie fortsætter livligt på internettet. Dave Clarke spørger bl.a., hvordan man kan se, at nummeret på rumvæsnets fod er et amerikansk serienummer. Og findes der en eller anden international lov, der siger, at bjærgede rumvæsner skal forsynes med et serienummer tilknyttet det land, de er fundet i?

Dave Clarke tror, at historien er en del af et mediestunt for at varme op til en action-komedie, som får premiere i april (se www.alien-autopsy.com). Filmens to hovedpersoner er kendte komikere på britisk tv.

Kilde:

<http://www.museumofhoaxes.com/> og »Discussion about UFOs and research for PROJECT 1947«, 7. februar 2006.

Send ufo-mail til familie, venner og bekendte!

Synes du, at ufo-mail er spændende oplysninger og interessant læsning, så send denne ufo-mail videre til din familie, dine venner og bekendte.

Så har de også muligheden for at modtage ufo-mail gratis og uforpligtende, når der sker noget nyt:

Danske og udenlandske observationer eller fotografier, aktuelle himmelfænomener og spændende tilbud på ufo-materialer.